

(దశాబ్దాల క్రిందటి తెలుగు వారి జీవన విధానాలకు అద్దం పట్టిన సరదా కబుర్ల సమాహారం)

95

(15 ' నవంబర్ 69, ఆంధ్రప్రభ దినపత్రికలో ప్రచురితం)

శ్రీ వావిలాల గోపాలకృష్ణయ్యగారు మంచి మంచి వాక్యాలు సృష్టిస్తూ వుంటారు. ఆయన వక్రత్వంలో చమత్కారం కూడా చాలా వుంది.

'నవంబరు ఒకటిదాకా గాంధీ - తర్వాత బ్రాంధీ' అన్నమాట ఎంతో చక్కగా అన్నారాయన. ఈనాటి యువలోకాన్ని గురించి ఆయన ఓసారి మాట్లాడుతూ "ఒక్కసారిగా ఇంత మార్పు ఎలా వచ్చిందో చెప్పలేం. ఆలోచించినా అర్థం కావడంలేదు" అన్నారు.

ఆయన హైదరాబాదులో రోడ్డుమీద కనిపించి కాసేపు నిలబడి మాట్లాడారు. అక్కడకు నలుగురు చేరారు. ఆ సందర్భంలో ఆయన ఒక గృహస్థు విషయం మాట్లాడుతూ

"ఆ ఇంట్లో కుర్రవాడు ప్రతిరోజూ సినిమాకు వెళతాడుట. తల్లి లబోదిబోలాడుతుందిట. ఇలా అయితే వాడేం చదువుతాడు? ఏం పరిక్ష పాసవుతాడు? ఏ వారినికో ఒకసారి అయితే ఫర్వాలేదు. ప్రతి నిత్యం అలా హాజరైతే ఎలాగండీ కొంచెం మందలించండి. మన బాధ్యత కాదుటండీ" అని భార్య భర్తతో గోలపెడుతుందట.

ఆయన అంతా విని మెల్లగా అంటాడుట "నువ్వు చెప్పినట్లు వాణ్ణి మందలిస్తాను. దానికేం ఎంతసేపు. అయితే ముందుగా మనమొక విషయం ఆలోచించుకోవాలి సినిమాకు వెళ్ళొద్దని వాణ్ణి ఆపుతామనుకోండి అసలు వాడు ఇంట్లోనుంచే లేచిపోతే ఏం చేస్తాం?"

"అలావుంది వాడి మనః ప్రవృత్తి. ఒక్కరోజు గట్టిగా అడిగామా మర్నాడు "కనపడటంలేదు" అని పత్రికల్లో వేయవలసిన ఖర్చుం పడుతుంది. కన్నీటి వాగులు వారింపాల్సి వస్తుంది. ఆలోచించుకో. ఇప్పుడైతే ఏ అర్థరాత్రికో తిరిగివచ్చి ఇంత తిని పడుకుంటాడనే ఆసక్తి అన్నా వుంది" అన్నాడుట భర్త.

ఆ మాట విని భార్య "అయితే వద్దులెండి. అంత అవస్థ మనమెక్కడ పడతాం. వాడిష్ట ప్రకారమే కానియ్యండి" అన్నదిట. అనడమే కాదు. ఆ రోజునుండి ప్రతి సాయంత్రం సినిమా వేళకు ఇంత టిఫిన్ చేసి తనే స్వయంగా క్రాపు దువ్వి, పౌడర్ కొట్టి డబ్బులు చేతిలో పెట్టి పంపడం ప్రారంభించిందంట. "ఇంతా చేసి మనస్సు వూరుకోక ఏ సినిమాకు ఇవ్వాళ వెళ్ళేది?" అని మాత్రం అడిగేది. దానికే ఆ కుర్రవాడికి కోపం వచ్చేది "ఏమిటమ్మా ఆ ప్రశ్నలు ఏ సినిమాకు వెళ్ళేదీ చెప్పాలా? ముందుగా ఎలా చెప్పేది? ఇంట్లో ఒక ఫోను పెట్టించు. టిక్కెట్లు కొన్న తర్వాత ఫలానా హాలు అని ఫోను చేస్తా" అని గొడవగా మాట్లాడేవాడట.

దాంతో ఆవిడ భయపడి "పోనీలే నాయనా నీ యిష్టం వచ్చిన చొటుకి వెళ్ళు. ఊరికే అడిగా" అని ముంగురుల మీద ఒక ముద్దు పెట్టి పంపించడం ప్రారంభించిందంట.

చాలామంది ఇళ్ళల్లో కుర్రవాళ్ళు కొంచెం ప్రొద్దుపోయే దాకా రాకపోతే భర్త భార్యని, భార్య భర్త భార్యని "నువ్వేమీ అనలేదుగదా వాణ్ణి అని, మీరేమీ అనలేదుగదా?" అని ప్రశ్నించుకోవటం జరుగుతోంది.

దీపాలు పెట్టే వేళకు ఏ ఒక్క ఇళ్ళలోనూ కన్న సంతానమంతా వుండడం లేదని ఒకావిడ గొడవచేసింది ఇటీవల. అన్నాలు కూడా ఒక్కసారి పెట్టడానికి వీలులేదు. ఎవరోస్తే వాళ్ళకి అయిదునిమిషాల్లో వడ్డించాలి. నోరెత్తకుండా "ఎక్కడికెళ్ళావు ఇంత ప్రొద్దుపోయింది?" అంటే ముద్ద కంచంలో పారేసి లేచిపోయే ప్రబుద్ధులు కూడా బయలుదేరారు.

వాళ్ళనడిగితే అంటారు "మాకు మాత్రం స్వతంత్ర భావాలూ, అభిలాషలూ లేవా. అంత అమాయకులమా?! ఇంకా మమ్మల్ని అదమాయించాలని, అదుపులో పెట్టాలని చూస్తారేం పాపం. ఖర్మ పూర్వకాలం వాళ్ళైతే ఏ పల్లెటూళ్ళోనో వుండేవారు గనుక, గానగ తిరిగినట్లు అక్కడే తిరిగేవారు.

పట్నాల్లో వాళ్ళం అలా ఎలా తిరగగలం? ఇల్లో చోట స్కూల్లో చోటా, ఫ్రెండ్స్ వూరంతా వుంటారు. ఏ నోటు బుక్కో కావాలంటే వెళ్ళాలా వద్దా? పెన్ను పాడైపోతుంది - పెన్ కార్నర్ కి వెళ్ళాలా వద్దా? ఫ్రెండ్స్ సినిమాకు వెడదామంటారు వెళ్ళాలా వద్దా? వెళ్ళకపోతే తెల్లారి వాళ్ళ ముఖాలు చూడాలా వద్దా? ఇలా అవసరాలు మారిపోయాయి. వాటితో పరిసరాలు మారక తప్పదు. ఇంట్లోనే కూర్చోపెడతామంటే ఎలా?" అంటూ ఎంతో చాకచక్యంగా చెప్పతారు.

ఒక కుర్రవాడు ఈనాటి పరిస్థితుల్ని గురించి మాట్లాడుతూ "అసలు మా సైకాలజీ అర్థంకావడంలేదు పెద్దవాళ్ళకు. మమ్మల్ని చేతులూ కాళ్ళు కట్టి వెనక్కి ఈడ్చుకు పోయి ఎక్కడో కూలవేస్తామంటారు? అంతకన్నా పాపఖర్మం వుందా? అసలు ప్రగతి అనే మాట వాళ్ళు ఆలోచిస్తున్నారా? టెర్రిన్ కాలంలోనుంచి ధోవతీల యుగంలోకి, నెక్ టైల కలంనుంచి రుద్రాక్షమాలల కాలంలోకి తీసుకుపోమంటే ఎంత విడ్డూరంగా వుంటుంది" అన్నాడు.

"ప్రగతి వద్దనడంలేదయ్యా. ప్రగతిలో కొంచెం సంగతి కూడా ఆలోచించాలి. అంటే మన సంస్కృతి, సభ్యతా, సాంప్రదాయాలూ, ఆచారాలు విడవకుండా ముందడుగు వేస్తే ఎంతో సంతోషంగా వుంటుంది" అన్నాను.

"అన్ని విషయాలు ఆలోచిస్తూనే వున్నాం కానీ అతకడం లేదు. కొన్ని అతికినా వాటిని వదలడం లేదు" అన్నాడాయన.

నిజమే మరి ఈ పాత క్రొత్తల కలయికలో కొంచెం కలగాపులగం వ్యవహారం తప్పదు. ఏమైనా ప్రగతిని కోరే మన బాలబాలికలవే, మన సంస్కారాన్ని, సభ్యతనూ కాపాడవలసిన బాధ్యత వుంది.

ఒక గృహస్థు అన్నాడు "ఏం చెప్పమంటారు? కుర్రవాళ్ళు పెరగడంతోపాటు స్వాతంత్ర్యం కూడా పెరుగుతోంది ఆ స్వాతంత్ర్యం వారికి నచ్చిన విషయాలలోనే మావాడు అయిదో క్లాసు చదివేటప్పుడు అయిందింటికల్లా ఇంటికి వచ్చేవాడు.

క్లాసులతోపాటు గంటలు పెరిగినాయి. ఇప్పుడు తొమ్మిదోక్లాసు. తొమ్మిది కొడితేగానీ గుమ్మంలో అడుగు పెట్టడంలేదు. ఎప్పుడో నోరు జారి "ప్రొద్దుపోయిందిరా నాయనా" అంటే " ఏమంత ప్రొద్దుపోయింది. ఇంకా ఫస్టుషో అన్నా వదలలేదు" అని జవాబు చెప్పతాడు. నేనేం జవాబు చెప్పాలో తోచక తొండ ముఖం పెట్టుకుని వూరుకోవలసి వస్తుంది" అన్నాడు.

నూతన యుగంలో జాతీయ జీవనాన్ని సరిదిద్దగల బాలబాలికలకు తగిన బోధన జరగాలి పాఠశాలల్లో. అదే అసలైన విద్య.

Post your comments